

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté, David Brugué i Francesc Espiga (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Dolors Bellés (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Taulats i Aurell Rodríguez (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció).

A la tres. Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

Fem-nos-ho mirar

La Plataforma per la Llengua, que és aquesta entitat que de tant en tant ens fa tocar de peus a terra explicant-nos quina és la situació del català, ha fet públic aquesta setmana el seu informe anual. No té manies, la Plataforma: pica la cresta a qui li toqui. Recorda al govern català que la llei del cinema s'incompleix des de fa deu anys; als jutges –un clàssic–, que només el 7% –un 7%!– de les sentències són en català; a les plataformes digitals, que menystenen la nostra llengua; i als empresaris, perquè nou de cada deu productes incompleixen la normativa de Catalunya que obliga a etiquetar en català. Ho diuen clar i català, sense embuts, i piquen la cresta, deia, a qui li correspongui. I nosaltres després quan llegim l'informe o el recull que en fem els diaris ens planyem i ens indignem. Però, és clar, aquest cop ens han picat la cresta a tots plegats. Perquè l'infor-

“Aquesta setmana la Plataforma per la Llengua ens ha picat la cresta a tots, i ens ha convidat –i amb raó– a “canviar el xip”

me també recollia una dada reveladora: vuit de cada deu catalanoparlants canvien de llengua quan algú els parla en castellà. Potser sí que ens ho hem de fer mirar. Perquè d'aquesta dada no ens podem pas queixar ni de l'administració, ni dels jutges, ni de les empreses, ni de les plataformes. Depèn només de nosaltres. A mi –ho confesso– m'ha passat. Diu l'estudi de la Platafor-

ma –suposo que ho han preguntat a uns quants– que els catalanoparlants passen al castellà “per respecte” o “per educació”, o perquè creuen que potser se'ls entendre, que és el que es veu que es pensen també molts professors d'universitat a l'hora de fer les classes. Això, que potser sí que ens ho hem de fer mirar. Perquè, “per respecte” (al català, és clar), potser el que hauríem de fer és no canviar de llengua. Entre d'altres motius, perquè el percentatge de coneixement i comprensió del català a Catalunya és altíssim, i si algú no ens entén també té l'opció de dir-ho. Però es veu que no, que no ho fem. És evident, com ha dit aquesta setmana Òscar Escuder, el president de la Plataforma, que ens cal “un canvi de xip”. I entendre –i incorporar-ho com un hàbit– que adreçar-se en català a algú no és ni mala educació ni cap falta de respecte. Deu ser just al contrari.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La taula de diàleg -ara sí, ara sí- i el català en la justícia

■ Les negociacions del govern català i el central seran de qüestions autonòmiques. Els temes d'alta sensibilitat –polítics condemnats, referèndum d'autodeterminació, desjudicialització de tot plegat– s'ometran.

Pel que fa al català en la justícia, és d'una evidència i una lògica aplanadores que qui serveix la justícia a Catalunya, amb dues llengües oficials –jutges, fiscals, secretaris judicials, funcionaris–, les hagi de conèixer obligatòriament i escriure-les i parlar-les bé totes dues. No hi ha hagut manera, ja fa anys que ho demanava Minoria Catalana al Congrés dels Diputats, i res de res. Només excuses de mal pagador per no acceptar que no volen fer cap mena d'esforç per aprendre el català.

I si s'arriba a proposar i a debatre a la taula de diàleg que per exercir als jutjats de Catalunya s'han de saber les dues llengües oficials de manera efectiva, les associacions de jutges, fiscals i secretaris judicials no tardaran ni cinc minuts a posar el crit al cel, a defensar un corporativisme inadmissible i a dir que la justícia és competència estatal. Obliden que el que compta és el servei al ciutadà. Perquè per a molts d'aquests funcionaris “la llengua –la seva– sempre fue compañera del imperio”, que deia Nebrija.

VICENÇ MACH
Sabadell (Vallès Occidental)

Els jutges donen la raó novament a Vox

■ L'últim 27 d'octubre, el Constitucional, a petició de Vox, va declarar il·legal el segon estat d'alarma a Espanya. Les xarxes socials han estat traient fum des del mateix moment del comunicat. En quedar molta gent descontenta amb l'estat d'alarma per tot el que aquest ha suposat (confinament, multes, fallida de negocis...), Vox, al·legant un suposat atac a les llibertats dels ciutadans, ha aprofitat novament l'oportunitat per fer populisme. Primer criticaven la falta de decisions del govern, després es mostren en contra d'aquestes decisions... Podria ser que només volguessin aprofitar el descontentament d'una gran part de la població en benefici propi? Ningú ho va passar bé amb l'estat d'alarma, però aquesta decisió, igual que en molts països del món, va evitar que molta més gent morís a causa del virus.

IGNASI BERRUEZO
Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental)

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Gemma Busquets La cuina de l'àvia: el concepte

Es diumenges, Montserrat Fontané Serra anava de Sant Martí de Llémena, on vivia, fins a Amer, a la pastisseria Puigdemont a buscar els tortells. Era quan les sares i els anissos eren per després de missa. Quan anar a la confiteria era fer festa major; ara a la fleca, amb la barra d'espelta o el pa de motlle de sègol compres un pastisset petitó de xocolata per acompanyar amb el cafè, i malbarates, fent-ho corrent, la celebració que mereix l'extraordinari. Perquè la Montse de Can Roca és filla del

Montserrat Fontané, la mare dels germans Roca, premi Gourmet

pa negre. Josep Roca destacava el record de la mare en agraïment a les felicitacions pel premi Gourmet al català de l'any: “Vivim aferrats a símbols íntims i la mare n'és el tronc, l'arrel, l'origen que ens dona la vida i que fa de far. Contents perquè és un premi a una generació de dones que inspiren.” És per les que van créixer entre els fogons, amb els davantals enllaçats a la cintura i han fet d'un sofregit i d'una picada la clau d'un bon àpat festiu. La cuina era el seu reialme, una esfera femenina que, com el cosidor, no els va donar renom ni prestigi social. Tan sols la felicitat íntima de compartir l'ànec amb peres, entaulats al menjador gran, tots junts. Fins que van arribar els homes, els dels davantals blancs que es corden amb botons, i van convertir els sofregits en esferificacions. I la seva cuina, del seu tresor, en un concepte: “La cuina de l'àvia”.

Les cares de la notícia

CAP DE L'OFICINA CATALANA PER AL CANVI CLIMÀTIC

Salvador Samitier Conscienciació

El fet de disposar d'un espai en l'administració per preparar-nos per al canvi climàtic ja denota la preocupació i consciència que hi ha a Catalunya sobre la importància d'aquesta qüestió. En dies de reflexió mundial, cal remarcar-ho i participar-hi.

DISSENYADOR I PROFESSOR D'ELISAVA

Martín Azúa Millorar el bon gust

El dissenyador ha exercit de tutor de l'experiència d'alumnes de l'Escola Elisava per elaborar eines i recipients que millorin l'alta cuina. En col·laboració amb els xefs Torres troben maneres de presentar plats i begudes que en milloren el gust.

GUANYADOR DEL PREMI LITERARI JUST M. CASERO

Daniel Cid Viatge guardonat

La novel·la *L'espai d'un instant* s'ha endut el guardó. El professor de la Universitat de Southampton recrea en fragments la vida d'un personatge que cerca una casa i un lloc on viure, entre diversos indrets del món, i aconseguir l'estabilitat.